

עפ"ת 39078/02/21 - ב' א' ר' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 39078-02-21 א' ר'(אסיר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 827206/2020

בפני כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מערער ב' א' ר' (אסיר)
נגד
מדינת ישראל
משיבה
המערער ע"י ב"כ עו"ד חיים שוורצברג
המשיבה ע"י ב"כ עו"ד חגית זכאי

פסק דין

המערער נדון ביום 17.1.2021 בבית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופט א' בועז), לעונש של 20 חודשי מאסר בפועל, להפעלה בחופף, של עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים, ולעונש מאסר מותנה; בנוסף הוטלו על המערער 6 שנות פסילת רישיון נהיגה בפועל, והופעלו בחופף 2 עונשי פסילה מותנים בני 3 חודשים ו-8 חודשים; כמו כן הוטל עונש פסילה מותנה.

הערעור מכון כנגד עונש הפסילה בפועל.

המערער הודה והורשע בביצוע שורה ארוכה של עבירות שיוחסו לו בכתבי אישום שהוגשו נגדו בשלושה תיקים: 6679-08-18 (להלן: **כתב האישום הראשון**); 1466-10-20 - (להלן: **כתב האישום השני**); 4090-11-20 (להלן - **כתב האישום השלישי**).

על פי העובדות בכתב האישום הראשון, נהג המערער ביום 13.6.2017 בשעת בוקר, בעיר טירה, תחת השפעת משקאות משכרים, ובעת שהיה בתקופת פסילה בת 18 חודשים, וללא ביטוח; לאחר ששוטר כרז לו לעצור, התעלם המערער מהשוטרים, החל לנסוע בנסיעה פרועה, פגע בניידת מג"ב, ולאחר מכן ברכב פרטי. המערער לא עצר את רכבו חרף היותו מעורב בתאונה, ולא הגיש עזרה. לאחר מכן עלה על מדרכה, הגיע למעגל תנועה, ופגע ברכב פרטי נוסף, מסוג מזדה, ובגדר בטיחות. כתוצאה מהתאונה נחבלה נהגת רכב המזדה, הגב' חנה בן דוד. כלי הרכב המעורבים ניזוקו אף הם. המערער הורשע בכתב אישום זה בעבירות של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים או סמים משכרים, נהיגה בזמן פסילה, התנהגות הגורמת לנזק, נהיגה בקלות ראש, אי ציות לשוטר במדים, נהיגה ברכב ללא ביטוח, אי עצירת רכב במקום תאונה, אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה, אי מסירת פרטים בתאונה עם נפגעים.

על פי העובדות בכתב האישום השני, נהג המערער ביום 1.10.20 סמוך לצומת תנובות, ברכבו חרף תקופת פסילה בת 20 חודשים שהוטלה עליו ביום 24.2.20 בבית המשפט לתעבורה בפתח תקוה, ובעת שרישיון הנהיגה שלו פקע עוד

בשנת 2014; כמו כן נהג ללא ביטוח. בכך עבר המערער עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון תקף ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

על פי כתב האישום השלישי, בתאריך 7.11.20 נהג הנאשם ברכב פרטי בטייבה, בעת שהיתה מוטלת עליו תקופת פסילה למשך 20 חדשים, המצויינת בפרט האישום השני, וללא רישיון תקף מאז שנת 2014, לא ציית להוראות שוטרים שכרוזו לו לעצור, נהג נגד כיוון התנועה במהירות לא סבירה, סיכן את המשתמשים בדרך ופגע ברכב פרטי שחנה בצד הדרך. המערער הורשע על פי כתב אישום זה, בעבירות של נהיגה בזמן פסילת רישיון נהיגה, הפרעה וסיכון לתנועה, אי ציות לאות של שוטר במדים, נהיגה עם רישיון לא תקף, נהיגה במהירות לא סבירה, נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת לנזק.

עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער היה פרי הסדר טיעון סגור ומוסכם, וכאמור, המערער אינו מערער עליו.

המחלוקת בבית משפט קמא, נסבה לעניין תקופת הפסילה הממשית. ב"כ המאשימה טען כי יש להטיל על המערער 10 שנות פסילה ממשית, בהינתן חומרת המעשים, ולאור הוראת סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961, לפיה יש להטיל עונש זה, נוכח כך שהמערער הורשע פעמיים בעבירות הכלולות בסעיף 40א בעשר השנים שקדמו לביצוע העבירות הנוכחיות.

בית המשפט קמא מצא מקום להקל בתקופת הפסילה והורה על פסילה לתקופה של 6 שנים, נוכח הודאת המערער בכל כתבי האישום, ומשעתיד המערער לרצות מאסר לתקופה ממושכת ולאחר מכן יהיה עליו לעבור מבחני רישוי מחדש, לרבות עמידה בבדיקה רפואית במרב"ד. עוד ציין בית המשפט כי ההקלה בעונש הפסילה, נועדת "**לאפשר (למערער) בעתיד בעוד שנים, שביל של אור שיאפשר לו לקבל רישיון נהיגה מחדש שיעזור לו לשקם דרכיו**".

ב"כ המערער סבור כי יש מקום להפחית עוד מעונש הפסילה שהוטל, שכן "**מקצועו של המערער בנהיגתו; בלעדי הרישיון המערער אבוד; העבירות כולן נעשו (בין היתר) על רקע שימוש באלכוהול, וכי המערער עבר תהליך ארוך הכולל גמילה מאלכוהול ופסיכיאטרי, וגילה רצון ונחישות למרות קשיים כלכליים הקושרים לתשלום בתהליך**".

אין אני רואה מקום להתערב בעונש הפסילה שהוטל.

המערער הורשע במקבץ עבירות חמורות, שהיה עימן בעליל, כדי לסכן משתמשים בדרך; על פי כתב האישום הראשון פגע המערער ברכב משטרתי ובשני כלי רכב פרטיים, וחמור מכך, פגע בנהגת של אחד מכלי הרכב, תוך נהיגה פרועה, תחת השפעת משקאות משכרים, ולא טרח לעצור במקום התאונה. על פי כתבי האישום הנוספים נהג המערער בזמן פסילה, תוך תקופת זמן קצרה ביותר, ואף המשיך במסע פרוע שהביא לסיכון ממשי, פגיעה ונזק כמתואר בכתב האישום השלישי, וזאת במהלך הניסיון הטיפולי בשירות המבחן ובעמותת "אפשר", ובעת שהתקיים ההליך הפלילי בכתב האישום הראשון שהוגש לבית המשפט ביום 20.8.2018. נסיבות אלה אינן עולות בקנה אחד עם טענת ב"כ המערער כי המערער עשה כברת דרך שיקומית ממשית, ומתסקיר שירות המבחן מיום 14.1.21 שהונח בפני בית משפט קמא, עלה

כי מדיווח שנמסר על ידי עו"ס בעמותת "אפשר" עשה אמנם המערער מאמץ להגיע לפגישות טיפוליות בתחילת הדרך, ואולם בהדרגה, פחתו הפגישות בשל קשייו הכלכליים של המערער, כנטען. עוד יש לציין, כי אירועי הנהיגה על פי כתבי האישום השני והשלישי, בוצעו חרף התקופה בה עמד המערער בקשר טיפולי עם העמותה. לכך יש להוסיף את עמדת שירות המבחן לפיה לא ניתן לבוא בהמלצה טיפולית למערער, נוכח "גורמי הסיכון ובהיעדר תוכנית טיפולית", ושירות המבחן אף לא בא בהמלצה להאריך את עונש התנאי שהיה תלוי ועומד נגד המערער.

חרף האמור, התחשב בית משפט קמא התחשבות רבה במערער, ונמנע ממיצוי הסמכות להטלת הפסילה, על פי הוראת סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, ואף הורה על הפעלת שני עונשי פסילה מותנים בחופף לעונש הפסילה בפועל. בית המשפט קמא נתן איפא, משקל מירבי להודאת המערער, ואף סבר כי יש להקל בעונש הפסילה נוכח תקופת המאסר שנגזרה. אין אני רואה מקום להקלה נוספת בעונש זה, ויש לקוות לטובת המערער והאינטרס של כלל הציבור, כי המערער ישולב בתהליך טיפולי בכלא, הן לצורכי גמילה והן בתחום התעבורתי.

הערעור נדחה נוכח האמור.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לשב"ס ולצדדים באמצעות הדואר/נט, ולמערער באמצעות שב"ס.

ניתן היום, י' אייר תשפ"א, 22 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.